

İÇİNDEKİLER

Uyarmıştım • 9
Edgar • 11
Çikolatalı Dondurma • 13
İyi • 15
Suç Değil Beceriksizlik • 17
Burası Tekin Değil • 19
Güzel Kız • 21
Kulak Misafiri • 23
Karşı Pencere • 25
İnanabiliyor musun, Büyütme, Dedi • 27
Kahve • 29
A Gı • 31
Ayşe • 33
Cenaze Evi • 35
Sıcak • 37
Buralar Sakin • 39
Yanlış Numara • 43
Bodur İskelenin Ucu • 45
Hazır Çorba • 49
Adsızparmak • 51
Alkolik Kız • 53
Masal Anlat • 55
Matematik Sorunu • 57
Ankara • 61
Aradığımız Kişiyi Şu An Ulaşılamıyor • 65
Beyin Akıntısı • 67
Boz • 69

küçük halama

Uyarmıştım

Kenara çek, dedim, ineceğim. Sık sık öfkelenmezdim ama öfkelendiğimde gözüm dönerdi, gözüm dönmüştü.

Arabayı Umut kullanıyordu, ben yanındaki koltukta otururdum. Arka koltukta da ne adını ne yüzünü anımsadığım bir arkadaşı oturuyordu, o gün tanışmıştık.

Umut öfkelenmeme alışık değildi, belki ona ilk kez sesimi yükseltiyordum, kısa süredir beraberdik ve birbirimizi tanımak için pek çaba sarf etmemiştik.

Kenara çek, dedim, Saçmalama, dedi, pis pis sırtıyordu. Beni arkadaşlarının yanında aşağılamak gibi bir huy edinmişti. Arkadaki adını-anımsamadığım-arkadaşının yanında da bunu yapmayı yol boyunca sürdürmüştü. Bana dair her şey uluorta alay konusu olabiliyordu. Alışık olduğum bir durum değildi. Tatlılıkla uyarmıştım onu ama pek yararı olmamıştı.

Bir daha söylemeyeceğim, dedim, Ne yapacaksın ya, dedi sırtarak. İşin ucu kaçmıştı artık, iki elimle direksiyona abandım. Adını-anımsamadığım-arkadaşı sol cama çarptı. Umut direksiyonu toplamaya çalıştıysa da kaldırırma çıktık, tiz bir metalik çığlığın ardından durduk.

Bunu niçin yaptım bilmiyordum ama Umut'un suratı görülmeye değerdi.

Umut da, adını-anımsamadığım-arkadaşı da ilk kez görmüş gibi bana bakıyordu. Sanırım bazı şeyler açıklığa kavuşmuştu.

Birilerinin arabaya doğru geldiğini gördüm, kapıları kilitledim. Uyarmıştım, dedim, yine uyarıyorum, beni insanların yanında aşağılamaktan vazgeç, bir dahaki sefere seni terk ederim.

Kapının kilidini açtım, üç kapı da aynı anda açıldı, içeri, İyi misiniz, sesleri dolmuştu. İyiydik, arabadan çıktık. Sağda boydan boya bir sürtünme izi ve kırık dikiz aynası dışında hasar yoktu, yola devam ettik.

Eve vardığımızda yaptığının büsbütün saçmalık olduğunu düşünüyordum, işin aslı, o kadar da umurumda değildi.

Birer bira açtık, ortaklaşa bir film seçip izlemeye koyulduk.

Ben ve Umut kanepeye uzanmıştık, arkadaşı koltukta oturuyordu.

Film bitince havadan sudan konuşmaya başladık. Adını-anım-samadığım-arkadaşı kütüphanedeki kitapları inceliyor, okuması için ona kitap önermemi istiyordu. Suratında alkol oranı arttıkça daha belirginleşen bir hayranlık okunuyordu.

Gece ilerleyince yatmaya gittik. Umut, özenle üstümdekileri çıkarıp geceliğimi giydirdi, beraber uzandık, arkamdan sarıldı, nefesini kulağımda hissediyordum, Seni seviyorum, dedi, beni bırakma. Uykuya dalmadan önce, Garip işler, diye geçirdim içimden.

Edgar

Anlatmaya nereden başlamalı, bilmiyorum. Bilmediklerim bildiklerimin yanında iri, hantal bir kütle. Kesin olan tek şey, bir Güney Amerika şehrinde Edgar adında bir adam vardı ve öldü, sanırım.

Edgar arkadaşımды. Zayıf, esmer bir adamdı. Boynu bir yana hafif eğik durur, hep gülümserdi. Soyadını, nerede yaşadığını, telefon numarasını bilmezdim. O istediği zaman karşıma çıkardı.

Onunla, gittiğim heykel kursunda tanışmıştım. Bitirdiği bir heykelini görmemiştim ama hep oradaydı.

Edgar hiçbir şeye büyük tepkiler vermezdi. İyiye de kötüye de boynunu eğdiği yerden çarpık bir gülümsemeye bakardı. Öylesine dolaşırken de karşıdan karşıya geçerken de aynı hızla atardı adımlarını. Şehrin en bilinmezlerini onun ritmine uyarak beni götürdüğü yerlerde gördüm. Herkesi tanır, herkes de onu tanırdı ama kimsenin hakkında benim bildiğimden fazlasını bildiğini sanmıyorum.

Gitmeme az kala, Öleceksin, dedim ona, böyle gidersen öleceksin. Korkmadı, kızmadı, şaşırды, belli ki bu olasılığı ilk kez düşünüyordu, ilk kez düşündüğüne şaşırдыm. Nereden çıkarıyorsun ki bunu, dedi, binanın girişinde yerde oturuyorduk, güneş soluk yüzüne vuruyordu, Niyetlenirsen haber ver, dedim, sana katılabilirim. Vazgeçirebileceğimi düşünüyordum.

Gittikten sonra, bazı şeyler silikleşti. Edgar da bunlardan biri oldu. Uzun süre bana yazdı, mektupları gitgide anlaşılmaşlaşıyordu. Bir mektubu baştan sona adını bile duymadığım şeylerden oluşan bir yemek tarifiyken, başka bir mektubunda keşfettiği gizilgüçlerinden söz ediyordu. Giderek yalnızca konular değil, kurduğu tümceler ve kullandığı sözcükler de anlaşılmaş hale geldi ya da ben anlamıyordum. Ayıkladığım bir-iki tanıdık sözcükten nasıl bir ruh hali içinde olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bilmediğim bir abece ile yazmaya başladığında bu işten çoktan sıkılmıştım. Son mektubu

geldiğinde yazdıklarını çözmeye girişmedim bile. İlk satırlarına göz attıktan sonra mektubu elimden bıraktım.

Aylar sonra, içtiğim bir gecenin ilerleyen saatlerinde, onlara o güne dek göstermediğim ilginin tümüne alkol yardımıyla sahip olarak tek tek mektupları okumaya çalıştım, şifreli şeyler değildi, şifreliyseler bile benim çözebileceğim türden değildi.

Gönderdiği son mektupla da bir süre boğuştuktan sonra, mektubun sonunda, bildiğimiz dilde, ötekiler gibi titrek olmayan bir elyazısıyla yazılmış tek bir tümce vardı, her şeyi açıklıyordu.

Yıllar sonra o şehre döndüğümde, onu kimse anımsamıyordu. Gerçi hep karanlıkta görüştüğümüz ortak tanıdıklardan hiçbirini bulamamıştım. O karanlığa onsuz giremezdim. Okuldaki yüzlerce tamamen değişmişti.

Ama onu bulmak için okula gittiğimde, onunla ilintili olup olmadığını anlamadıysam da bir heykel hakkında bir efsane duydum. Söylentilere göre heykel, gülümseyen genç bir adamın heykeliydi. Sınıf tamirat için boşaltılacağı sırada taşıyanın elinden düşmüş. Ya da kendini yere atmış, öyle diyor taşıyan. Heykel düştüğünde, bir heykelin olması gerektiği gibi tuzla buz olmamış, hindistancevizi gibi ortadan ikiye ayrılmış ve her yeri bir anda taze kan kaplamış.

İlk şok atlatıldıktan sonra okuldakiler bunun kötü bir şaka olduğunu düşünmüş ve içindekinin kan görünümünde başka bir sıvı olduğunda hemfikirlermiş. Ama bir meraklı sıvıyı incelemeye götürmüş, kan olduğu ortaya çıkmış.

Heykel çok uzun zamandır öteki heykellerin arasında duruyormuş – kimin, ne zaman yaptığını kimse anımsamıyor.

Heykelin ötekilerden ayrıksı tek yanı, bir adı olması: Edgar.

Derste hocaların yön imi görevi görüyormuş: Edgar'ın iki sağındaki yaşlı adam heykeline bakın, Edgar'ın tam önünde duran çığlık atan kadın heykeline bakın.

Bütün hikâye bu, Edgar'la heykel Edgar'ın birbiriyle ilintili olup olmadığını bilmiyorum. Ama heykel Edgar, Edgar'ın bana bir şakası olabilir, bu mümkün.

Çikolatalı Dondurma

En sevdiğim şeylerden biri değildi yüzmek. Kulüpteki öteki kızları kendini beğenmiş bulurdum, göğüslerini kıskanırdım.

Yüzme yarışmalarında her zaman sondan üçün içindeydim ama bunlar önemli değildi, yüzme kulübünde olmak evde olmamak anlamına geliyordu, bu iyi bir şeydi.

O akşamüstü kulüpten çıktığımda annem kapının önünde, arabanın içinde beni bekliyordu. Arabaya bindim. Kapıyı kapadığımda irkildi, yere eğdiği başını kaldırdı ve gülümsedi, uykudan yeni uyanmış gibiydi. Konuşmadan yola koyuldu. Kısa süre sonra, Dondurma ister misin, diye sordu. Evet, dedim, arabayı kenara çekti, çantasından para çıkardı, Bana iki top çikolatalı al, dedi, kendine üç top alabilirsin, daha fazla değil, tamam mı? Başımı salladım. Anneme iki top çikolatalı, kendime muz, limon ve çilekli aldım. İkisini de fındık tozuna batırttım.

Geri döndüğümde annemin başı ilk bindiğimde olduğu gibi eğikti. Uzattığım külahı başını kaldırmadan aldı.

Dondurmamı yemeye koyuldum, eve gitmeyi bekledim.

Annem hareketsizdi, sadece omzu hızla inip kalkıyordu. Sonra ağlamaya başladı. Dondurmamı yiyerek ona baktım.

Elindeki dondurma sıcaktan erimeye başlamıştı. Eteğine dökülen damlaları izliyordum. Bir damla gözyaşı, bir damla çikolatalı dondurma.

Bir süre sonra başını bana çevirdi, yüzü saçları kadar sarı görünüyordu. Gözkapakları şişmişti. Bir gözkapığı ötekinden daha şişik olduğu için gözlerinden biri yarıya kadar kapalıydı. Ağladığında anneme olurdu bu.

Yarıaçık gözünü dondurmamı tutmayan eliyle silerken, Artık dayanamıyorum, kızım, dedi. Senin için dayanmaya çalıştım ama artık dayanamıyorum, çıldıracağım. Bir an durdu. Babandan boşanacağım.

Dediklerini pek anlamamıştım. Boşanmanın iyi bir şey olmadığını hissediyordum. Arkadaşımın annesi ve babası boşanmıştı ve şimdi iki anne iki babası vardı, bir, ikiden fazlaydı.

14 Burası Tekin Değil

Seni çok seviyorum, biliyorsun değil mi kızım, dedi. Başıımı salladım, Ne olursa olsun yanındayım anne, dedim. Sımsıkı sarıldı, yeniden ağlamaya başladı, nefes alamıyordum, rahatsızdım. Kendini geri çekti, yüzünü elinin tersiyle sildi, Hadi, dedi, gidelim artık.

Eteęi çikolatalı dondurma olmuştu. Yumuşamış külahlı torpido gözünden çıkardığı peçeteye sardı. Camın önüne koydu. Ben dondurmamı bitirmiştim.

Eve geldiğimizde babam yoktu. Salona gittim, televizyonu açtım.

Annem ve babam boşanmadı.

Büyüdüğümde bir gün anneme o akşamüstü konuştuklarımızı anımsattım. Yanlış anımsıyorsun, dedi. Böyle bir konuşma geçmedi aramızda, küçükken uydurmuş olmalısın, küçük çocuklar yapar bunu.